

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Representative of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

**SAŽETAK PRESUDE
JUREŠA PROTIV HRVATSKE
OD DANA 22. SVIBNJA 2018. GODINE
ZAHTJEV BR. 24079/11**

ČINJENICE

Podnositeljica zahtjeva, Ivana Jureša, hrvatska je državljanka i živi u Osijeku. U listopadu 2007. godine njezin srodnik je podnio tužbu pred Općinskim sudom u Zaboku u kojoj je tražio da se utvrdi njegovo vlasništvo jedne polovice imovine koju je podnositeljica naslijedila povodom smrti svoje bake. Vrijednost predmeta spora odredio je na 110.000 hrvatskih kuna. Općinski sud u Zaboku je usvojio njegov tužbeni zahtjev, a Županijski sud u Zlataru je odbio žalbu podnositeljice i potvrdio prvostupanjsku presudu. Podnositeljica je zatim podnijela reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, koja je u svibnju 2010. proglašena nedopuštenim *ratione valoris* jer je vrijednost predmeta spora bila ispod praga od 100.001 kuna. Naime, Vrhovni sud je utvrdio da je tužba obuhvaćala dva odvojena zahtjeva, jedan koji se odnosi na utvrđivanje prava vlasništva i drugi koji se odnosi na izdavanje isprave kojom će se jamčiti mogućnost upisa vlasništva u zemljišnu knjigu (*clausula intabulandi*). Stoga je Vrhovni sud vrijednost predmeta spora podijelio na dva i utvrdio da vrijednost svakog pojedinog zahtjeva ne prelazi prag od 100.001,00 kn koji je potreban da bi revizija bila dopuštena. Ustavni sud je odbacio ustavnu tužbu podnositeljice u kojoj je tvrdila da se tužbeni zahtjev njezinog srodnika sastoji od dva neodvojiva aspekta i da je stoga rješenje Vrhovnog suda bilo proizvoljno te predstavlja povredu njezina prava na pošteno suđenje.

PRIGOVORI

Pozivajući se na članak 6. stavak 1. Konvencije, podnositeljica je prigovorila da joj je onemogućen pristup Vrhovnom sudu Republike Hrvatske.

ODLUKA SUDA

Sud je ponovio da pravo na pristup sudu zajmčeno člankom 6. stavak 1. Konvencije nije apsolutno, nego može biti podvrgnuto ograničenjima. Pri tome države ugovornice imaju određenu slobodu procjene u određivanju ograničenja pod uvjetom da ona ne umanjuju samu bit prava i da teže legitimnom cilju uz razuman odnos razmjernosti između upotrijebljenih sredstava i legitimnog cilja koji se ograničenjima nastoji postići.

U ovom predmetu ključno je pitanje kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske primijenio članak 37. st. 2. Zakona o parničnom postupku, u kojem je izričito navedeno da se vrijednost predmeta spora tužbe u kojoj zahtjevi proizlaze iz raznih osnova određuje prema vrijednosti svakoga pojedinog zahtjeva.

U tom pogledu Sud je primijetio da je Vrhovni sud, u razdoblju kada je podnositeljica podnijela svoju reviziju, razmatrao tužbe za utvrđivanje prava vlasništva i izdavanje tabularne izjave kao jedan zahtjev. Međutim, od veljače 2010. Vrhovni sud je počeo mijenjati svoje tumačenje članka 37. stavka 2. Zakona o parničnom postupku, te je razmatrao tužbene zahtjeve za utvrđivanje prava vlasništva i izdavanje tabularne izjave kao dva zahtjeva. To tumačenje nastavilo se primjenjivati u praksi i nakon 10. svibnja 2010. Odluka Vrhovnog suda u predmetu podnositeljice zahtjeva stoga predstavlja promjenu sudske prakse, a ne različito tumačenje Vrhovnog suda koje bi mogao stvoriti pravnu nesigurnost. Domaći sudovi imaju diskrecijske ovlasti koje im omogućuju promjenu sudske prakse kada to nije proizvoljno ili očigledno nerazumno, osobito u državama kao što je Hrvatska, sa sustavom pisanog prava gdje sudovi u teoriji nisu vezani presedanima.

Slijedom navedenog, Sud je utvrdio da nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.